

Stipendium – chloubka nebo ostuda?

Že by se člověk někdy mohl stydět za získání stipendia, nebo že by ho měl dokonce radši před ostatními tajit, mě nikdy ani nenapadlo. Ale v přesně takové situaci se teď bohužel sám nacházím. Když jako zahraniční student dostanete vládní stipendium na studium v České republice, tak se o tom před svými českými spolužáky snažíte spíš mlčet. Jejich reakce totiž mohou být docela neočekávané.

Když jsem dostal stipendium na studium v České republice, byl to jeden z nejšťastnějších dnů v mém životě. Věděl jsem, že nebude nic lehkého žít jako imigrant mezi českými studenty, ale cítil jsem se poctěn, že jsem tuto šanci dostal.

Česká vláda každý rok uděluje několik stipendií pro studenty z rozvojových zemí, k nimž patří i moje vlast, a tak jsem sem přijel na bakalářské studium. V takové situaci se nejdříve musíte naučit jazyk, proto jsem nejdříve absolvoval roční přípravný kurz. Potom musíte uspět v přijímacích zkouškách na univerzitu, kterou jste si vybrali. Pokud chcete studovat zadarmo a dostávat měsíční finanční příspěvky, musíte si vybrat univerzitu státní a studovat v češtině.

Když jsem se poprvé setkal se staršími vládními stipendisty, dali mi cennou radu: „Nikomu neříkej, že máš stipendium!“ Většina z nich tvrdila, že jakmile Češi zjistí, že cizinec žije v České republice z vládního stipendia, hned obrátí. A protože je jejich reakce obvykle negativní, starší kolegové mi doporučovali o tom prostě mlčet. Takže to, na co jsem nejvíc pyšný, mám tajit?

Pamatuji si, jak jedna kamarádka řekla spolužákovi, že má stipendium. Sice uznal, že musí být chytrá, když tu dokáže studovat, ale podrážděně dodal, že jeho rodiče platí daně, aby lidi jako ona mohli dostávat stipendia.

Češi si někdy neuvědomují, že mají vzdělání zadarmo a že to tak není všude. Moje vláda mi bohužel vzhledem ke své finanční situaci vzdělání zaplatit nemůže. Proto jsem tak ohromně vděčný vládě české, že mi pomohla získat kvalitní evropské vzdělání.

Nemůžu říct, že úplně všichni Češi mají k vládním stipendistům stejný postoj. Setkal jsem se s Čechy, kteří mi naopak fandili a říkali: „Musíš být výborný student, když jsi to stipendium dostal!“ Podle mě záleží i na regionu. Praha je mezi zahraničními studenty hodně oblíbená, takže tu lidé možná reagují drsněji než třeba na Moravě.

Mnoho Čechů si také neuvědomuje, že pro stipendisty platí mnohem přísnější pravidla než pro ostatní studenty. Stipendium máme jen na určitý počet let, takže si nemůžeme dovolit opakovat semestr, propadat u zkoušek nebo získávat za semestr méně než předepsaný počet kreditů. Když dané akademické podmínky nesplníme, můžeme o stipendium lehce přijít. Z tohoto pohledu si myslím, že čeští studenti to na univerzitě mají jednodušší. Stipendisti jsou oproti nim, co se týká studijních výsledků, pod daleko větším tlakem.

Spočítal bych na prstech jedné ruky, kolik Čechů ví o tom, že mám stipendium. V městě, kde bydlím, o tom ví jeden zaměstnanec univerzity a jeden kamarád. Už tolikrát se mě někdo ptal, jak to, že tu studuji, a já – bohužel – nemohl říct celou pravdu.

Bez stipendia bych v zahraničí studovat nemohl a jsem za tuhle možnost opravdu vděčný. Finanční podpora je mým hlavním zdrojem příjmů a také jedním z důvodů, proč jsem si vybral ke studiu právě Českou republiku. Ačkoliv z toho mám obrovskou radost a jsem na to hrdý, musím si to nechávat pro sebe, abych si zachoval dobré vztahy s českými spolužáky. Vím, že není fér to českým kamarádům zamlčovat, ale dost pochybuji, že by se na mě dívali stejně, kdyby to věděli.

(Překlad: Jan Šmrha)